

^o^ เปาบุ๋นจิ้น ^o^

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

เปาบุ๋นจิ้น

เปาบุ๋นจิ้น เป็นชาวเมืองหุ่นหนำกั๊ย ขึ้นกับเมืองกุยจิ๋วเสีย อยู่ตำบลเปาเกอ แซ่เปา ชื่อบุ๋นจิ้น เป็นบุตรชายของเปาเบ๊ะบ้วน และนางหลิวสี อันหยิน มีพี่ชายสองคน คือเปาบุ๋นกุย และ เปาบุ๋นล้วย

เปาบุ๋นกุยเป็นพี่ชายคนโต มีภรรยาชื่อนางหลิวสี เปาบุ๋นล้วยเป็นพี่ชายรอง มีภรรยาชื่อนางกั้งสี ส่วนเปาบุ๋นจิ้น มีภรรยาชื่อ นางเตียวกุยก็

ในช่วงที่เปาบุ๋นจิ้นเกิดปรากฏว่า มีกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั้งบ้าน พอคลอดออกมาร้อง อู๊ว อู๊ว แสงสว่างได้ส่องกระจายไปทั่วบ้าน แสดงว่ามีคนดีมาเกิด และคนดีคนนี้จะสร้างความสงบสุขให้แก่บ้านเมือง เป็นที่พึงพิงของราษฎรได้ในภายหน้า

เปาบุ๋นจิ้นเกิดมามีหน้าดำมืดหมี บ้านใกล้เรือนเคียงพากันมาเยี่ยม เห็นทารกหน้าดำปี๋ ต่างทำหน้าไปไปตามๆกัน นี่กริ่งเงยทรากรวาคจะเป็นปีศาจมาเกิด หนadataจึงได้ผัดมธุระยมนำไปเซ่นนี้

ชาวบ้านก็โจษขานกันว่า ปีศาจมาเกิด ทำให้เปาเบ๊ะบ้วน ใจคอไม่ดี พลอยนึกไปในทางอกุศลแก่ลูกของตนว่า

อ้ายเด็กคนนี่คงเป็นปีศาจมาเกิด ชินเลี้ยงไว้จะเป็นเสนียดจัญไรแก่บ้าน

ได้ปรึกษากับหลิวสีอันหยิน เห็นพ้องกันว่า จะต้องเอาไปทิ้งไว้ในป่า หากเอาไว้ในบ้านจะนำความพินาศมรสุมระกอลเปา

เปาเบ๊ะบ้วน เป็นชาวบ้านธรรมดา มีอาชีพทางเกษตร ทำไร่นา คบหาสมาคมเฉพาะคนพวกเดียวกัน แม้จะมีเงินทอง ก็หาได้เรียนหนังสือหนังสือหาไม่ ไม่ได้ศึกษาทางธรรม จึงไม่อาจเข้าใจเหตุผล ไม่อาจแยกแยะชั่วดีได้ดั่งอย่างถูกต้อง แม่นางหลิวสีอันหยินก็ไม่รู้ทั้งทางโลกและทางธรรม รู้แต่เรื่องทำมาหากินเท่านั้น หน้าซำยังเป็นคนเชื่อถือโง่กลางอีกด้วย จึงตัดสินใจไปด้วยโหจจริต คิดจะเอาลูกไปทิ้ง

ในขณะที่บิดา มารดา กำลังปรึกษากันอย่างงุ่มง่ามอยู่นั้น นางหลิวสี บุตรสะใภ้คนโตผู้มีสติปัญญา ซึ่งนั่งอยู่ในที่ไม่ไกลได้ยินเขาจึงขอร้องบิดามารดาจะรับเลี้ยงไว้ ถ้ามีภัยอันตรายเกิดขึ้น ก็จะขอรับผิดชอบเอง ไม่ให้เสียแก่บิดามารดา

แม้บิดามารดาจะไม่เห็นด้วย และถึงกับโกรธซึ่ง แต่นางหลิวสีสะใภ้ใจบุญผู้ฉลาดก็ตื้อตึงเอาไว้ เพราะนางเห็นนิมิตต่างๆ ที่เกิดขึ้นขณะเปาบุ๋นจิ้นคลอดออกมานั้น นางเชื่อว่า โตขึ้นเด็กคนนี้จะต้องเป็นผู้มีบุญวาสนามาก นางหลิวสีรับทารกนั้นไปเลี้ยงไว้ แล้วให้ตั้งชื่อว่า เปาบุ๋นจิ้น

บิดามารดาจะรังเกียจเตี้ยจั่นอย่างไร แต่เปาบุ๋นกุย และเปาบุ๋นล้วย พร้อมพี่สะใภ้ทั้งสองไม่เคยรังเกียจ กลับจะให้ความเมตตาตามากยิ่งขึ้น

เปาบุ๋นจิ้น เป็นเด็กมีสติปัญญาดี ไม่มีความประพฤติเสียหายเมื่อโตขึ้นได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความรู้สูง

ครั้งสมัครไปสอบไล่ ก็สามารสอบไล่ได้เป็นจอหงวน ได้รับพระราชทานช่อดอกไม้ทองเสียบหมวกจากฮ่องเต้

ต่อมา ได้รับตำแหน่งเป็นนายอำเภอเมืองเตี้ยตักก้วย แทนนายอำเภอคนเก่าที่ถึงแก่กรรม ตอนนั้นอายุเพียง ๑๙ ปีนับว่าหนุ่มที่สุด

บิดา มารดา พี่ชาย และพี่สะใภ้ ดีใจกันใหญ่หน้าดำของเป่าบู้จิ้น ที่บิดามารดาเคยตั้งข้อรังเกียจ ก็ไม่รู้สึกกันอีกต่อไปนี่แหละหนาคนเรา !

เป่าบู้จิ้นได้เป็นนายอำเภอมาไม่นานนัก ก็ได้สละโสดแต่งงานกับนางเตี้ยววุกยิกิ

แม้ใบหน้าของเป่าบู้จิ้นจะดำคล้ำไปหน่อย ผิดกับเจ้าสาวซึ่งสวยงามยิ่งนัก แต่เป่าบู้จิ้นก็เป็นคนดี มีวาสนาได้เป็นขุนนางตั้งแต่ยังหนุ่ม นางเตี้ยววุกยิกิจึงมีความพอใจ

ไม่ถึงกับต้องหล่อเหลา ขอเพียงเป็นคนเอาการเอางานขยันอดทน มีความคิดสร้างสรรค์ ผันใฝ่ในทางดีงาม ไม่มีผู้หญิงที่ฉลาดคนไหนหรอกจะไม่เหลียวแล

นายอำเภอเป่าบู้จิ้น ได้ทำหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อุทิศชีวิตเพื่อบ้านเมือง บำบัดทุกข์บำรุงสุข ราษฎรจนเป็นที่ยินดียกกันทั่วหนา จึงได้รับแต่งตั้งเป็นตุลาการเป็นเจ้าเมือง ได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ เป็นที่เกรงขามของบรรดาข้าราชการทั้งน้อยใหญ่ แม้องค์ฮ่องเต้ก็ยังทรงเกรงพระทัย

ขุนนางกังฉินทั้งหลายเกลียดและกลัวท่าน แต่ขุนนางต่งจิ้น และราษฎรทั่วไปรักท่าน เพราะเป่าบู้จิ้นท่านเป็นขุนนางที่ติดดิน ไม่ใช่ขุนนางที่คอยฟังแต่รายงาน ท่านคอยตรวจตราสุขทุกข์ของราษฎรด้วยตัวของท่านเอง เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นไม่ว่าที่ไหน ท่านจึงแก้ไขได้หมด ท่านเป็นข้าราชการประเภทที่เรียกว่า “รองเทาสีกองกางเกงขาด”

ถ้าพูดถึงการตัดสินคดีความของท่านแล้ว นับว่าไร้เทียมทานท่านเป็นตุลาการที่เที่ยงธรรมที่สุด เพราะท่านไม่ได้อ่านเฉพาะคำฟ้องเท่านั้น แต่ท่านพยายามไขว่คว้าพยานหลักฐานมาด้วยตนเองท่านออกพบปะประชาชน ค้นหาความจริงนอกบัลลังก์ศาล คำพิพากษาของท่านจึงบริสุทธิ์ ไม่มีใครสงสัยท่านจึงได้ชื่อว่าเป็น “เทพเจ้าแห่งความยุติธรรม”

ในฐานะเป็นขุนนางผู้ใหญ่ให้คำ
ปรึกษาแก่จักรพรรดิองค์ฮ่องเต้เป่าบู้จิ้นกระทำหน้าที่นี้ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตอย่างแท้จริง อันไหนควรก็บอกว่าควร อันไหนไม่ควรก็บอกว่าไม่ควร

เป่าบู้จิ้นกล้าขัดพระทัยองค์ฮ่องเต้ ถ้าพระองค์จะทรงกระทำในสิ่งที่ผิด กล้าแนะนำองค์ฮ่องเต้ในสิ่งที่ถูก ทำให้องค์ฮ่องเต้ไม่กล้ากระทำผิด ทรงมีหริโอดตบปะมากขึ้น ดำรงพระองค์อยู่ในทศพิธราชธรรม และวัชรธรรมมากขึ้น เห็นราษฎรเป็นเหมือนลูกหลาน ที่จะต้องทรงรักษาดูแลให้อยู่เย็นเป็นสุขกันทั่วหนา

เมื่อองค์ฮ่องเต้ดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรม คือ

๑. บำรุงเลี้ยงช่วยเหลือราษฎรให้อยู่ดีมีสุข ทรงสละพระราชทรัพย์ เพื่อราษฎรได้อยู่สำราญใจ (ทาน)

๒. มีความประพฤติดีงาม ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ทรงเป็นตัวอย่างที่ดีของประชาชน (ศีล)

๓. สละความสุขส่วนพระองค์ได้ เพื่อประโยชน์

และความสุขของประชาชนและสันติความสงบของบ้านเมือง ตลอดจนพระชนม์ชีพก็สามารถสละได้ หากว่าจะสามารถยังความสุข ความเจริญให้เกิดแก่ราษฎรได้ (บริจาค)

๔. ทรงปฏิบัติภารกิจด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต มีความจริงใจต่อประชาชน (อาชชวะ)

๕. มีอริยาถ้อยอ่อนโยน กิริยาสุภาพ นุ่มนวล ไม่เย่อหยิ่งหยาบกระด้าง เห็นแล้วงามสง่า น่ารักดี (มีททวะ)

๖. สามารถระดับดับกิเลสได้ ไม่ลุ่มหลงในความสุขสำราญ มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย และมุ่งมั่นบำเพ็ญเพียรปฏิบัติภารกิจให้สมบูรณ์ (ตปะ)

๗. ไม่โกรธเกรี้ยว ลุอำนาจแกโทสะ จนเป็นเหตุให้เกิดความผิดพลาดในเรื่องที่ทรงกระทำ และเสียหายแก่ธรรม กับมีเมตตากรุณาประจำพระทัย (อภิกโกธะ)

๘. ไม่ทำอะไรที่เป็นการกดขี่บีบบังคับราษฎร เช่น ไม่เก็บภาษีอย่างขูดรีด บีบบังคับราษฎรให้ไม่ดี ราษฎรยากจน ก็ควรดูเก็บภาษีหรือเก็บภาษีให้น้อยลง ทำให้ราษฎรมีทุนทำมาหากินต่อไปได้ ไม่ลุ่มหลงอำนาจ จนขาดเมตตากรุณา แลหาเหตุเบียดเบียนราษฎรให้เป็นทุกข์ (อริหิงสา)

๙. มีความอดทน อดทนต่อภารกิจ อดทนต่อความเจ็บไข้ได้ป่วย อดทนต่อความบีบบังคับทางใจ ทนต่อกิเลสที่มายั่วยวนกวนใจได้ ไม่ยอมละทิ้งสิ่งดีงาม (ขันติ)

๑๐. วางพระองค์หนักแน่นอยู่ในธรรมไม่หวั่นไหวในโลกธรรมยึดมั่นในหลักนิติธรรมอันถูกต้อง ไม่ประพฤติดุชฉนบธรรมนิยมประเพณีอันดีงาม (อวิโรธนะ)

ฮ่องเต้ที่ดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรม จะไม่มีเวลาสำหรับกระทำผิดให้เสียหาย จะมีเวลาแต่ปกครองราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุข จะทรงรักษาราชราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุข พระองค์จะทรงรักษาราชราษฎรมากขึ้นห่วงใยราษฎรยิ่งกว่าพระองค์เอง

เมื่อฮ่องเต้ทรงรักและห่วงใยราษฎร ราษฎรก็ย่อมจงรักภักดีต่อพระองค์ องค์ฮ่องเต้อยู่ได้ด้วยราษฎรภักดี หาใช่อยู่ที่ความประจบสอพลอของเหล่าขุนนางไม่

ขุนนางอย่างเป่าบุ๋นจิ้น จะไม่แนะนำให้องค์ฮ่องเต้ออกไปจากหลักธรรมอันนี้ จะไม่ประจบสอพลอเพื่อเอาดีเฉพาะตัว นี่แหละขุนนางตงฉิน ผู้จงรักภักดีที่แท้จริง

เป่าบุ๋นจิ้นเริ่มรับราชการมาตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี จนถึง ๑๐๕ ปีอันเป็นปีที่หมดอายุพอดี รวมเวลารับราชการนับได้ ๙๐ ปีเต็มๆ

ตั้งแต่ทำราชการมา เป่าบุ๋นจิ้นมีแต่ความซื่อสัตย์ สุจริตไม่เคยฉ้อราษฎ์บังหลวง ไม่เคยกินตามน้ำหรือทวนน้ำ ไม่ใช่วาโง่งเขลาคอร์รัปชันไม่เป็น หามิได้ เป่าบุ๋นจิ้นเป็นคนฉลาดมาก ทำการอันใดไม่เคยพลาด แมมีอำนาจล้นมือแต่ไม่เคยใช้อำนาจในทางมิชอบ

คนเช่นนี้แหละจึงจะเรียกว่าเป็นผู้รับใช้แผ่นดิน และประชาชนผู้ยิ่งใหญ่